



ARBEIDEREN

Nr. 7 1973 1. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

SKÅNLANDUTVALGETS INNSTILLING



Mussolini først ute med den korporative stat

Skånlandutvalgets innstilling er kapitalistklassens nyeste utspill i kampen mot arbeiderklassen. Går innstillingen igjennom betyr det en ytterligere forverring av arbeiderklassens kår.



Skånland foreslår den innført i Norge

Høsten 1972 ble det ved kongelig resolusjon oppnevnt et utvalg til å utrede prisproblemet. Utvalget ble sammensatt av representanter for partene ved inntektsoppgjørene, forbrukerinteressene, handelen, kooperasjonen, for de politiske partiene, og med fagøkonomiske eksperter.

Direktøren for Norges Bank, Herman Skånland, ble utvalgets formann, derav kommer navnet som nyttes i dagligtale: "Skånlandutvalget".

"Mandatet som Skånlandutvalget fikk var omfattende, blant annet ble det bedt om å gi visse tilrådinger innenfor penge- og finanspolitikken. Under erkjennelse av at mulighetene for å beskytte seg mot internasjonal prisstigning på et nasjonalt grunnlag var begrenset, ble utvalget bedt om å overveie tiltak i den "interne økonomiske politikk som kunne motvirke den prisstigning som har sitt utspring utenfor Norge".

Forts.s.7

Hva skjer i Vest Afrika?

Hvorfor trues 6 millioner vestafrikanere av hungersdøden?

Er det på grunn av befolkningstilveksten? Den har riktig nok ført til en fordobling av verdens befolkning i løpet av 40 år, og dersom den fortsetter i samme tempo, vil det utvilsomt medføre problemer, skriver den franske professoren Suret-Canale i tidsskriftet "Rett og Frihet" (Droit et Liberté). Men i dag kan ikke dette sies å være avgjørende. Malthus' påstand at folketilveksten ville overgå økingen av ressurser, er jo forlengst blitt motbevist av historien. I alle de overbefolkede hungersoner ville anvendelsen av den moderne jordbruks-teknikk som brukes i de landene som er kommet lengst på området, ha gjort det mulig å dekke behovet og dempe virkningene av de klimatiske uregelmessigheter, fortsetter professoren. Nord-Korea, Kina, Nord-Vietnam har overvunnet hungersnøden, eller riktigere sagt: hungersdøden, som tidligere var et alminnelig fenomen. Hvorfor skal det så ikke være mulig andre steder?

Det absurde ved at overflod og bitter nød finnes side om side, viser klart at naturlige årsaker, klimatiske eller demografiske, ikke alene kan være skyld i katastrofen. Dramaet er

av sosial karakter, og henger sammen med en samfunnsordning der produksjonen ikke har som mål å tilfredsstille de manges behov, men de enkeltes profitt.

En gruppe franske forskere som har arbeidet i Vest-Afrika uttaler: "Det tilkommer oss som franskmenn å anklage den franske regjeringens politikk hvis såkalte samarbeid kamuflerer, dekker over ved hjelp av konstant svindel, en plyndring av disse landenes ressurser, menneskelige såvel som materielle. Den magre og alt for sendrektige hjelpen som blir sendt - en latterlig liten kompensasjon - er alt annet enn generøs..."

Det gjelder liv eller død for millioner afrikanere i dag og det er slett ikke bare naturens luner det gjelder. Disse folkene er vant til å leve med tørken som et stadig tilbakeven-

Forts.s. 7



Studentarbeidet

Ikke med urette har den politiske aktiviteten ved universitetene blitt betraktet som gradmaler for nivået i klassekampen og indikator på ideologiske strømninger ellers i samfunnet. Studentstreikene i St. Petersburg og Moskva i det forrevolusjonære Russland var enten stormvarslere for revolusjonære oppsving eller motsatt, et tegn på at reaksjonen hadde tvunget all opposisjon til taushet innen arbeiderklassen, slik at den bare kunne gi seg uttrykk indirekte via studentbevegelsen. Den mektige 4.mai-bevegelsen i Kina som feide over hele landet og ga støtet til en kraftig gjenopplivning av kampen mot feudalveldet og imperialismen hadde også sitt utgangspunkt i universitetene. Mer nyliggående eksempler er "studentopprøret" slik vi kjenner det fra tiden av 60-åra. Også her var det slik at den økte politiske aktiviteten ikke skjedde uavhengig av klassekampen ellers i samfunnet. Ivert om, en mer inngående granskning av "studentopprøret" vil avdekke en nær sammenheng mellom en endring av styrkeforholdet mellom kapitalen og arbeiderklassen, som nettopp fant sted på midten av 60-tallet i den kapitalistiske verden, tiltakende streikeaktivitet i England, i USA og på kontinentet, og den politiske protesten mot kapitalismen slik den utspant seg ved universiteter og høyskoler over hele verden.

Politiske strømninger innen studentverdenen er altså ikke isolerte foreteelser, men nettopp (her eller mindre direkte) uttrykk for klassekampens nivå og utvikling utenfor universitetssfæren.

Det særegne ved studentprotesten i 60-åra kan imidlertid, nettopp fordi det så utpreget var en studentprotest, ikke bare føres tilbake til politiske hendelser ute i verden som USA-imperialismens nederlag i Vietnam, kulturrevolusjonen i Kina osv., men må også knyttes til nye trekk ved den kapitalistiske utviklingen som har endret akademikerskikkets stilling og funksjon i det borgerlige samfunnet ganske betraktelig. Frikonkurransekapitalismens borgerlig-humanistiske dannelsesideal svarer ikke lenger til monopolkapitalens behov. Profittjakt og akkumulasjonstvingen i dagens høgt teknologiserte kapitalisme tvinger fram en kontroll over og styring av utdanningssektoren fra kapitalens side. Lidsstudier og rasjonalisering er ikke lenger bare forbeholdt den umiddelbare produksjonssfæren, men trenger seg også inn på universitetene for derved å sikre kapitalen et jevnt tilslag av høgt kvalifisert og spesialisert arbeidskraft så villig og effektiv som mulig. Det er denne prosessen, hvor det tidligere "frie andsliv" på universitet og høyskoler i tiltakende grad tvinges inn under kapitalens kontroll og rasjonalitet, som er den dypeste årsaken til tyngden i den antikapitalistiske protestbevegelsen innen studentmassen verden over.

Denne objektive tendensen til proletarisering av akademiske skikt må imidlertid ikke forlede oss til umiddelbart å beskrive dette skiktet som en del av arbeiderklassen eller "folket" som visse småborgerlige politiske bevegelser har hatt for vane i de siste åra. Fremdeles holder det stikk hva Lenin slo fast i 1903: "Studentene ville ikke være seg selv om deres politiske gruppedeling ikke tilsvarte utviklingen av klasseinteresserne og de politiske grupperingene i samfunnet som helhet - tilsvare ikke i den betydning at studentgruppene og samfunnsgruppene er absolutt proposjonelle i styrke og antall, men i den betydning at det nødvendigvis og uunngåelig må eksistere de samme grupperingene blant studentene som i hele samfunnet." (Sitert fra "Om ungdommen", s.73 - Elanbokene, Ny Dag.)

Nettopp fordi studentene peker seg ut som et tvetydig skikt klassemessig sett, (de rekrutteres i hovedsak fra borgerlige og småborgerlige lag og vil delvis innta overordnede stillinger i samfunnet etter utdanninga) er det tvingende nødvendig at et parti som vil føre en konsekvent politikk ut fra arbeiderklassens interesser, skarpt må trekke opp klasseskillene i den daglige politikken blant studentmassen. Studentene kan ikke alene vinne fram i kampen mot kapitalen. Bare i allianse med arbeiderklassen og dens konsekvente politiske uttrykk, det marxist-leninistiske partiet (vi snakker her om et marxist-leninistisk parti slik vi kjenner det under Lenins og Mao Tse-tungs ledelse, og ikke det degenererte uttrykket for det slik vi finner det i AKP(m-l)'s og SKP's skikkelse), kan studentene bli en virkelig progressiv kraft på lang sikt.

A danne fronter innen studentverdenen på tvers av klassegrensene; fronter som utelukkende begrenser seg til snever interese-kamp og forsvar for "andsfriheten og universitetets selvstendighet", er nødvendigvis å dra studentenes politiske aktivitet og bevissthet inn under småborgerskapets snevre klasseinteresser. Denne linja, som har vært rettesnoren for "m-l"-praksis i Norge de to siste åra, kan ikke fungere annet enn direkte reaksjonært i dag. Bare borgerskapet er interessert i en utvikling av klasseskillene i politikken på universitetet. Arbeiderklassen har tvert imot behov for en skarp avgrensning mot kapitalen blant studentmassen. Bare på dette viset kan klassen sikre seg palitelige allierte blant studentene.

For alle revolusjonære studenter som tar avstand fra "m-l"-bevegelsens byråkratisering, avpolitisering, småborgerliggjøring og frontpolitikk på universitetet, må det bli en hovedoppgave i tida som kommer å utvikle den politiske bevisstheten og nivået i kampen mot kapitalismen, også på universitetet.

Først da vil grunnlaget være lagt for et reelt innhold i den riktige parolen: Progressive studenter, foren dere med arbeiderklassen!

Carlos.

MARX - isme



Mandag 6/8 viste fjernsynet den amerikanske spillefilmen "Ville Vesten" med komikerbrodrene Groucho, Chico og Harpo Marx.

Endelig forsto jeg hvor AKP og AKP har fått marxismen fra.

Kommunist.



Bli abonnent!

Abonnementspris:

den røde Arbeideren pr. år - kr.15.-

Røde Fane " " " 10.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 42

Merk talongen "A" for avisen og RF for Røde Fane

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863 - Kampen, Oslo 5.

Postgiro: 206842.

Redaksjon:
Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: K. Hovden.

* Trykk Eget Kontor-offset

Valget og arbeiderklassens situasjon

Det helt avgjørende for å bestemme hvilken situasjon arbeiderklassen befinner seg i er eiendomsforholdene til produksjonsmidlene. De som eier maskinene, fabrikkene, råstoffene, skipene og andre ting for transport av produktene - de har det avgjørende ord. De har makten i landet. De er den herskende klasse.

"Nærdemokrati" - "Demokrati på arbeidsplassen" - Arbeidernes deltakelse i bedriftsforsamlinger er bevisst bedrag for å hindre at arbeiderne begynner å stille spørsmålet: Hvem har makten?

Norge er et kapitalistisk land. Kapitalistklassen, eller borgerskapet som vi også sier, eier produksjonsmidlene. Det er borgerskapet som har laget lovene i vårt land. Loven har i sitt grunnleggende innhold det formål å bevare borgerskapets eiendomsrett til produksjonsmidlene, og å hindre arbeiderklassen i å overta disse.

Når den herskende klasse har laget lover for å forsvare sine klasseinteresser, trenger den forskjellige redskaper til å iverksette dette. Og den har statsapparatet. Staten er ikke noe som står over klassene, staten er et redskap i den herskende klasses hender. Hele statsapparatet står i borgerskapets tjeneste - hær, politi, rettsvesen og etterhvert er også LO innlemmet i dette.

Borgerskapet kjemper for sine klasseinteresser og arbeiderklassen for sine. Disse to interesser står i motstrid med hverandre og kan ikke forenes. Klasse står mot klasse.

Arbeiderklassen har i dag hverken hær eller politi til å forsvare sine klasseinteresser. Til tross for dette er arbeiderklassen ikke uten maktmidler. Den har i sin makt å stoppe enhver produksjon fordi det er arbeiderne som står ved maskinene. Gang på gang har det vist seg at streik er det eneste språket borgerskapet forstår. Dessuten representerer arbeiderklassen flertallet, den er i majoritet. Det er intet borgerskapet frykter mer enn at arbeiderklassen skal bli seg bevisst sin egen styrke.

Splittelsen i arbeiderklassen er borgerskapets verk. Gjennom sine agenter i arbeiderklassen prøver borgerskapet å innprente at det ikke er motstridende klassemotsetninger mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Det må innrømmes at talsmennene for klassesamarbeidet har arbeidet med stor suksess - hittil.

Denne utviklingen er nå iferd med å snu. Men fremdeles arbeider borgerskapets agenter frenetisk innenfor arbeiderklassen med å love gull og grønne skoger i sine valgprogrammer. De lover bl.a. å avskaffe borgerskapets militærapparat og dets overvåkningspoliti.

Av det som er skrevet foran går det fram at dette er borgerskapets egne redskaper som bare kan avskaffes gjennom arbeiderklassens egen revolusjon hvor den oppretter sitt eget statsapparat for å sikre sine klasseinteresser. En skal legge merke til at borgerskapets agenter i sine valgprogrammer ikke sier ett ord om statens rolle og hva slags karakter den har. Ikke bare at de ikke sier noe om staten, men de prøver til og med å inngi den illusjon at de kan gjøre hva som helst innenfor den borgerlige stats ramme. Det er nonsens, men passer naturligvis borgerskapet bra fordi det skjuler det faktum at

staten er den herskende klasses viktigste maktredskap. Fordi de tier stille om staten så blir Sosialistisk Valgforbund og Rød Valgallianse ikke annet enn borgerskapets redskaper til tross for alle sine revolusjonære fraser. At DNA-ledelsen har tjent borgerskapet trofast i mange år er vel noksa velkjent.

Men betyr nå dette at arbeiderklassen ikke skal føre noen form for kamp? Selvfølgelig ikke. Det er nødvendig å kjempe for bedre lønns- og arbeidsvilkår, men hvor seierrik den kampen skal bli er betinget av arbeiderklassens kampkraft og ikke av det parlamentariske flertall.

Enhver økonomisk fordel som arbeiderklassen kan tilkjempe seg vil borgerskapet straks ta igjen ved å finne andre metoder for utbytting. Det viser situasjonen i dag hvor arbeiderne må kjempe uavbrutt for å beholde de rettigheter de har slåss for før.

Det er gjennom den daglige kampen og studier av klassens egen teori, marxismen-leninismen, at arbeiderklassen skaffer seg kamperfaring, oppøver klassekjenslen og klassesolidariteten. Og det er gjennom denne kampen arbeiderne får forståelsen for nødvendigheten av sin egen politiske kamporganisasjon - det kommunistiske parti.

Men den endelige avskaffelsen av utbyttingen kan bare skje gjennom den proletariske revolusjon - ved at arbeiderklassen oppretter sin egen statsmakt - proletariatets diktatur.



Skånlandutvalget - Aspengren får kalde føtter

LO har nå begynt å få kalde føtter i forbindelse med Skånland-utvalget. Vel å merke ikke når det gjelder riktigheten av å opprette "Rådet for pris- og inntektspolitikk". Både Haraldseth og Hoidahl har vært med på å fremme den enstemmige innstillingen fra Skånland-utvalget. Det er det taktisk riktige tidspunktet for å gjennomføre innstillingen LO er kommet i tvil om.

På et LO-møte i Porsgrunn den 16. august uttalte Tor Aspengren i tråd med dette at selv om LO-sekretariatet gikk inn for å opprette Skånland-utvalgets "råd", var det tvilsomt om sekretariatet kunne gjøre det under den nåværende regjering. Aspengren begrunnet dette med at regjeringen korvald mestret prisproblemerne for dårlig.

Hva sier Aspengren egentlig med dette? Jo, at Arbeiderpartiet mest effektivt kan fremme den instituerte korporativismen som Skånland-utvalgets innstilling innebærer, mens det vil bli vanskeligere under en Korvald-regjering. Her har Aspengren ikke minst arbeiderklassens voksende misnøye med den rådende pris- og lønnsutviklingen (som han selv er medansvarlig for gjennom indeksoppkjøret!) for øyet. Derimot tror og håper han at en regjering som kaller seg for en "arbeider"-regjering skal få arbeiderklassen til også å svelge Skånland-utvalget.

Det er altså det mest simple lureri som ligger bak Aspengrens "kalde føtter" i forbindelse med utvalgets innstilling - et lureri som ikke minst avslører sin simpelhet i en grenseløs nedvurdering av arbeiderklassens evne til å forstå hva som foregår. Aspengren prøver her å gjenta Tranmæls manøver i forbindelse med Stortingets vedtak om avstemningsregler for fagbevegelsen i 1933, da Tranmæl på den ene siden bokstavelig talt sto fram på torget og tordnet på det mest fraserevolusjonære mot disse borgerskapets inngrep i fagbevegelsens handlefrihet, mens han samtidig selv forberedte at fagbevegelsen selv skulle vedta den nøyaktig samme typen avstemningsregler.

Logikken er altså: Arbeiderklassen knebles best av dens "egne" organisasjoner, og av dens "egne" ledere!

Det triste for Aspengren er bare at det trass i alt var et annet format over Tranmæl, og at arbeiderklassen den gangen ikke hadde lært så mye om sosialdemokratiets forræderiske karakter som i dag.

Forøvrig viser Aspengrens utspill at Sosialistisk Valgforbunds forsøk på å få Arbeiderpartiet til "å gå med i kampen mot Skånland-utvalget", er livsfarlig for arbeiderklassen. Det betyr i realiteten at en baner vegen for en Arbeiderpartiregjering som er fast bestemt på å gjennomføre innholdet i Skånland-utvalgets innstilling.

Arbeiderklassen må selv ta opp kampen mot Skånland-utvalget - og da må den vende ryggen både til Arbeiderpartiet og Sosialistisk Valgforbunds livsfarlige illusjoner!

Harald Berntsen.

Skånland...

Forts. fra side 1

I nevnte resolusjon antok man at inntektsutviklingen var av en vesentlig betydning for omfanget av prisstigningen og at de største muligheter for å påvirke prisutviklingen i Norge framover lå i omfattende nye tiltak innenfor pris- og lønnspolitikken. Utvalget ble derfor bedt om å overveie nye initiativ innenfor denne. Resolusjonen slo videre fast at omfattende tiltak i pris- og lønnspolitikken bare ville kunne gjennomføres hvis det ble akseptert av de viktigste politiske grupperinger og organisasjoner og at de ble "UPPFATTET (uthevet av oss) som rettferdig innenfor det brede lag av befolkningen".

RÅDET FOR PRIS- OG INNTEKTSPOLITIKK SKAL INSTITUERES.

Skånlandutvalget har i sin innstilling kommet fram til at det bør opprettes et institusjonelt apparat - "Rådet for pris- og inntektspolitikk" - som skal ha til oppgave å behandle alle spørsmål som vedrører inntektene, enten disse tar form av fastsettelse av lønninger, priser, skattesatser, avgifter, tilskott eller prissubsidier. Rådet skal ha følgende sammensetning:

Staten	3 medlemmer
Landsorganisasjonen	3 "
Norsk Arbeidsgiverforening	2 "
Norges Industriforbund	1 medlem
Norsk Bonde- og Småbrukerlag	1 "
Norges Bondelag	1 "
Norges Fiskarlag	1 "
Norges Handelsstandsforbund	1 "
Norges Kooperative landsforbund	1 "

Medlemmene av rådet utpekes av vedkommende organisasjon og utnevnes av Kongen. En av Statens representanter skal være formann og utvalget forutsetter at denne er medlem av regjeringen.

AVTALEPERIODEN.

Utvalget hevder at retningslinjer hvor lønninger, trykkesatser, skattesatser etc. inngår i et integrert system bør gjelde for samme tidsrom. Da Statens budsjettår følger kalenderåret vil avtaleperioden for lønningene også måtte legges til kalenderåret. Det vil si at "forhandlingene" om inntektsoppgjøret må foregå på vårparten året forut for avtaleperioden.

Det er forutsetningen at Rådet skal fungere permanent i avtaleperioden for å påse at de optrukne retningslinjer blir fulgt og for å foreta eventuell tilpassinger i den økonomiske politikk.

FORHOLDET TIL STORTINGET.

Utvalget forutsetter at de retningslinjer Rådet gir må bli bestemmende for de forslag Regjeringen fremmer for Stortinget. Utvalget forutsetter likeledes at Rådet drofter STORTINGETS LANGTIDSPROGRAM OG LANGTIDSBUDSJETT FOR DE LEGGES FRAM FOR STORTINGET. (Uthevet av oss.)

Utvalget konkluderer med at "Regjeringen vil under vanlig parlamentarisk kontroll av Stortinget få større innflytelse over de nominelle inntektsøkninger. Organisasjonene vil på sin side måtte dele myndigheten til å fastsette nominelle inntektsøkninger med statens organer, men får til gjengjeld økte muligheter for å øve innflytelse på realverdien av de inntektsøkninger som fastsettes og over medlemmenes disponible inntekter" !!

Det er på det rene at Rådet først kan bli bestemmende for inntektene tidligst fra 1. januar 1975. Hvis Stortinget bestemmer seg for den tiden, vil en tariffavtale måtte opprettes fra 1. mai 1974 og ut året. Ved årets indeksavtale brøt LO-ledelsen med forhandlingspraksisen og gikk sammen med Norsk Arbeidsgiverforening inn i et stilig ad hoc utvalg med den nå berømte "pakkeløsning" som resultat. Det er sannsynlig at det samme vil skje til neste år.

MOT EN KORPORATIV STAT.

En må regne med at samtlige borgerlige partier, med en liten reservasjon for Senterpartiet, vil gå inn for opprettelsen av Rådet for pris- og inntektspolitikk. Når vi reserverer oss for Senterpartiet er det utelukkende fordi Rådet også skal behandle landbruksavtalene. DNA går også inn for opprettelsen. Stortingsmann Arvid Johansen var medlem av Skånlandutvalget og dissenterte ikke, og DNA's "sjefsideolog" Per Kleppe sa i et foredrag på vårparten at han ønsket et inntektspolitisk råd slik Skånlandutvalget nå foreslår. At det vil bli gitt grønt

lys fra LO er også sikkert. Formann Aspengren sa på en pressekonferanse den 16. aug. at LO ville gå inn for Skånlandutvalgets innstilling dersom valget i år ga landet en Arbeiderparti-regjering. Og LO's representanter i Skånlandutvalget, Jon Ringvold og Leif Haraldseth, dissenterte heller ikke.

Skånlandutvalget har gjennomgått inntektspolitikken i en rekke vesteuropeiske land og konkluderer med at integrert lønnspolitikk har gitt bra resultater, hvilket er en selvfølge sett fra kapitalistklassens og borgerskapets synsvinkel. For arbeiderklassen derimot betyr det økt utbytting og utplyndring. I de fascistiske land hvor borgerskapet har nådd lengst i undertrykkningen av arbeiderklassen, har korporativismen vært et ledd i systemet i denne prosess. Spania er ett eksempel, Portugal et annet. Benito Mussolini var først ute med den korporative stat. Fra Arbeidernes Leksikon (1934) bringer vi denne faksimile:

varer.

ling;

innen-

landsk

større

peiske

i, gikk

i tiden

korn-

- K.

r som

lag av

t, men

llen til

artikler

ce som

e leve-

beider-

r vært

ne om-

jennem

ke be-

indelse

spisser (se art. *Elektronikk*).

Korporal, høyeste betadsgrad i hæren. K. uttas blandt de vernepliktige mennskaper.

Korporasjon, sammenslutning, selskap, laug.

Korporativ stat kaller fascistene i Italia det der bestående diktatoriske regime og fascistene i andre land det statsideal som de tilstreber. Betegnelsen k. s. skriver sig fra de nye statsorganer som første gang blev innført i Italia ved loven av 3. april 1926, de såkalte korporasjoner. I de statsanerkjente fagforeninger og arbeidsgiverforeninger, syndikatene, som fra først av var fascismens økonomiske organer, gjorde klassekampen sig tross alt i noen grad gjeldende. Det blev derfor nødvendig for fascistene å skape nye organer for statens, d. v. s. det kapitalistiske diktators kontroll over næringslivet. I loven av 3. april 1926 blev det bestemt at arbeidsgivernes og arbeidernes syndikater ved hjelp av centrale enhetsorganer skulde kunne forenes til et høiere, felles embedsverk. I dekreter av 1. og 2. juli 1926, i Carta del Lavoro (s. d.) av 21. juni 1927 og i dekret av 14. juli 1927 blev den korporative stat og korporasjonssystemet utbygget videre. Korporasjonene blev direkte under-

"Jeg foretrekker å kalle det Statens inntektsfordelingsråd" uttalte sjefsideolog Per Kleppe nylig i et TV intervju.

Atter en gang skal realitetene skjules og kamoufleres ved bruk av snedige uklare formuleringer og fine ord. KORPORATIVISME er ordet og intet annet, men å fortelle at sosialdemokratiet og LO-ledelsen, som gir inntrykk av å ivareta arbeidernes interesser, går inn for fascistiske systemer går selvsagt ikke an. Det burde være innlysende for alle at LO ikke er på arbeidernes side. Vi ser det nå i behandlingen av Skånlandutvalgets innstilling, vi sa det ved tariffoppgjøret i var da LO suverent gikk inn for pakkeløsningen, vi ser det tydeligst i Lov om arbeidstvist, som LO lojalt følger og som utelukkende har til hensikt å skape arbeidsfred og undertrykke arbeiderklassen. Sett på bakgrunn av dette finner vi det høyst merkelig at et politisk parti, som hevder å være kommunistisk, foran tariffoppgjøret i vår blåste opp under Skånlandutvalget ved å oppfordre arbeiderne til å slutte å fore lønnskamp og istedet gå inn for regjeringens pakkeløsning. Det er også paradoksalt at AKP med ML hengende på slep etter seg går inn for å gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner. Arbeiderne skal vite at de ingenting har å hente i LO som ikke har stort annet enn classesvik og klassebedrageri i sitt kjolvann. Det eneste arbeiderklassen har å gjøre for å kunne ivareta sine lønnsinteresser er ved kamp, hvilket i lønsspørsmål betyr at arbeiderne tar avgjørelsen i sine egne hender og gjør spørsmålet om lønnsvilkår til et spørsmål om kamp med arbeidskjøperne om fordelingen av produksjonsresultatet istedet som hittil å være frattatt enhver innflytelse på lønnsoppgjørene. Vill streik på klassekampens grunn er våpenet.

Eyvind Viken.

ORGANISER KOMMUNISTISK STUDIEVIRKSOMHET!

Bestill Kommunistisk Arbeiderforbunds nye grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Sirkelen koster kr.25.- + porto.

Bestill gjennom Postboks 2863 Kampen, Oslo 5.

Litt om splittelsen i ml-bevegelsen

Erklæring

I forbindelse med Austad-streiken høsten 1971 kom det til et brudd i Streikestøttekomiteen. SUF(ml) og MLG har gjentatte ganger satt nederlaget i denne streiken i direkte forbindelse med "streikebryteri" fra navngitte personer, bl.a. Kjell Hovden og Kurt Wolfgramm, i organisasjonen MLF, som brøyt ut av NKP våren 1971. Disse personer skal iflg. SUF/MLG ha framprovosert et brudd i Streikestøttekomiteen og etterpå ha "løpt klassefiendens ærend" ved å ta offentlig avstand fra de medlemmer av SUF/MLG som evt. kom til å fortsette Streikestøttekomiteen.

Til dette vil jeg uttale følgende:

De politiske og organisatoriske motsigelser mellom SUF/MLG og MLF var i løpet av våren og sommeren 1971 blitt drevet til en spiss. Kommunistisk Studentlag i Bergen hadde siden februar/mars 1971 vært en reell fraksjon innenfor MLF med underhånds forbindelser med ledelsen i MLG. Det ble også tatt kontakt med folk på forskjellige steder i landet for å overtale dem til å søke medlemskap i MLF eller danne "enhetslag" SUF/MLF eller MLF/MLG. 1) Målet var altså å sikre et flertall for den SUF-orienterte fløyen. MLFs sentralkomite avslørte fraksjonen, som på sin side hevdet at alt snakk om fraksjon var oppspinn.

Den SUF-orienterte fløyen i MLF fikk innkalt til et ekstraordinært landsmøte i slutten av oktober 1971. Like før landsmøtet ble det kjent at MLFs representanter i Streikestøttekomiteen hadde brutt ut av denne og tatt avstand fra resten av komiteen. 2)

Før landsmøtet i MLF skulle finne sted, ble sentralkomitelemmene innkalt til ekstraordinært møte. Undertegnede krevde der at "streikebrytersaken" skulle bli tatt opp på dagsordenen til landsmøtet. Kjell Hovden tok ordet til dette og hevdet at han og Kurt Wolfgramm, som var formann i Streikestøttekomiteen, var blitt holdt systematisk utafør støttearbeidet helt fra det tidspunktet streiken begynte. SUF og MLG hadde tatt egne forbindelser uten å orientere formannen. De fire MLF-representantene i Streikestøttekomiteen ble holdt utafør informasjon og kontakter. Hovden mente at dette ble gjort for siden å kunne hevde at han selv og Wolfgramm var baktunge og lite skikka til å ha sine verv i komiteen. Hovden sa videre at han med grunnlag i denne opptreden fra SUF og MLG sin side ikke under noen omstendigheter kunne godta at disse organisasjonene fikk makta i Streikestøttekomiteen. Da det på møte i Hovedkomiteen i Streikestøttekomiteen ble reist forslag om at Wolfgramm skulle kastes som formann og komiteen suppleres slik at SUF/MLG-negemoniet ble sikret, mente Hovden at bruddet ikke lenger var til å unngå. Han hadde deretter orientert Streikestøttekomiteens kontakter om bruddet. Undertegnede svarte at han tvilte på troverdigheten av en slik framstilling av saken. Det påfølgende landsmøtet rakk ikke å bli konstituert før bruddet mellom den SUF-dominerte fløy og Hovden-fløyen var et faktum. De to fløyene konstituerte deretter hvert sitt landsmøte, begge hevdet at de var det legale MLF, og at motparten hverken hadde rett til organisasjonens navn eller Røde Fane, som var organisasjonens tidsskrift.

I en samtale med Tom Øgrim i MLG la undertegnede samme dag som dette skjedde fram i detalj forløpet av Sentralkomiteens møte og de innledende forhandlingene før bruddet. Undertegnede spurte da om det stemte overens med de faktiske forhold at Hovden og Wolfgramm var blitt holdt utafør i forbindelse med Austad-streiken. Nestformannen i MLG svarte at man helt bevisst hadde holdt Hovden og Wolfgramm utafør. Undertegnede ønsket å være sikker i denne saken, og spurte hvordan nest-

formannen ville forsvare en slik framgangsmate. Svaret var at vi ikke kunne tillate politisk "svarte" folk som Hovden og Wolfgramm å stå fram som arbeiderklassens forkjempere i den nåværende situasjon. "Slike folk" måtte avvises for massene, og derfor var det nødvendig å ta i bruk slike midler som å sette dem utafør viktige informasjon osv. Undertegnede samtykket, og samtalen gikk videre om andre ting.

Det er framleis store politiske motsigelser mellom undertegnede og Kjell Hovden.

Til forskjell fra hva jeg mente høsten 1971, mener jeg nå at det er i arbeiderklassens interesse at sannheten om de politiske lederne det her er snakk om, kommer ut - uansett hvem av lederne det måtte ramme. 3)

Når jeg har tidd stille om denne saken inntil nå, henger det sammen med at SUF og MLG har knyttet an til en tradisjon innad i arbeiderbevegelsen som har ansett slik konspirativ politikk som den eneste mulige form for politikk. Dette er den stalinistiske tradisjonen. Det første skrittet på veien bort fra denne tradisjonen kunne være å anerkjenne de ulike grupperingene som deler av den revolusjonære bevegelse i stedet for å nyle om "borgerskapets arønter". Jeg foreslar derfor at MLG slutter å snakke om "Hovdengruppa", men anerkjenner organisasjonen MLF, hvor Hovden framdeles er en ledende politiker. MLG bør innrømme at de som gikk mot Hovden i MLF var leiesoldater under ledelse av nestformannen i MLG, at deres "fløy" var en kunstig innpodning med eneste formål å knuse MLF politisk. Siden MLG seinere har "overtatt" navnet Røde Fane fra MLFs tidsskrift, slik at det finnes to slike under samme navn, bør også MLG erkjenne at det er MLF som har rett til navnet.

Noter:

1) Som et eksempel kan nevnes Kristiansund N., hvor de som hadde bakgrunn i KU kom i klart mindretall i det laget som blei oppretta. Flertallet i Kristiansundslaget ble "leiesoldater" som skulle befordres til Oslo for å isolere en politisk gruppering som de faktisk ikke hadde forutsetninger til å vurdere.

2) Lenge før dette ble kjent, hadde SUF-fraksjonen i MLF (etter radføring med ledelsen i MLG) bestemt seg for å bryte organisatorisk med Hovden-fløya. Dette var hele poenget med å innkalle det ekstraordinære landsmøtet. Vi hadde allerede langt på vei bestemt oss for de punktene vi kunne "ta" motstanderne på.

Kort tid før avreisen til Oslo kommer så en utsending fra MLG i Oslo og rader oss i Kommunistisk Studentlag til å kjøre for fullt på hendingene i forbindelse med Austad-streiken. "Nå har vi endelig et godt påskudd for å ta Hovden-gruppa: Streikebryteri!"

3) MLG hevdet at Hovden gjøt "gikk til borgerskapet" med opplysninger om bruddet i Streikestøttekomiteen. Hvis denne fremstillingen stemmer overens med virkeligheten, mener jeg at Hovden har begått en alvorlig feil. Når arbeidere er i streik er det fatalt at borgerskapet får anledning til å spille på indre motsigelser mellom arbeidere. På den andre siden er det klart at arbeiderne hadde krav på å få full informasjon, altså MLG og MLFs framstillinger av det som hadde skjedd i Streikestøttekomiteen. Noe annet ville være å holde tillitsmennene for narr. Det er minst like forrædersk som streikebryteri. Konklusjonen

må altså bli at dersom Hovden selv gikk med opplysninger til borgerpressen, har han handlet i strid med arbeidernes interesser - riktignok etter en meget alvorlig provokasjon fra MLGs side.

I tilfelle Hovden bare gjorde opplysningene tilgjengelige for Streikestøttekomiteens kontakter, kan jeg ikke forstå annet enn at han handlet korrekt. Hvem som har offentliggjort opplysninger under selve streiken blir da et offentlig spørsmål. Det var motsigelser i Streikestøttekomiteen på flere saker enn de jeg har berørt her. Men selve den saken at en fløy innenfor komiteen gjør hva den kan for å sette formannen og resten av mot-fløyen utenfor selve støttearbeidet i en streik, for siden å "bruke" dette som anklager for baktunghet - dette måtte lede til et brudd i Streikestøttekomiteen. Derfor er det falske toner MLG slår an når de snakker om streikebryteri." MLG burde her passe seg selv. Daværende nestformann i MLG, Tron Øgrim, bør i minst like høy grad som Kjell Hovden ta til etterretning hvordan en skal takle indre stridigheter i ulike revolusjonære grupperinger gitt at disse stridigheter kan sette enheten og solidariteten mellom arbeiderne i fare.

Bergen, 23.3.73

K. Solheim

(sign.)

Kommentar

Redaksjonen i den røde Arbeideren har sett det som viktig å offentliggjøre denne erklæring, sjøl om vi ikke innestår for Kjell Soleim sine oppfatninger i ei rekke politiske spørsmål. Erklæringa ser vi i hovedsak på som et ærlig tiltak for å korrigere tidligere feil, og få lagt sannheten fram om viktige begivenheter i den nyere marxist-leninistiske bevegelses historie. Kjell Soleim var en viktig person i det tvers igjennom råtne og forbryterske spill som var lagt opp fra SUF(m-l) og AKP's (daværende MLG) sentrallidelse. Folk som Sigurd Allern,

Situasjonen i Vest-Tyskland

For noen år siden sto Vest-Tyskland i sentrum for den politiske diskusjonen blant progressive i Europa. Studentopprørets fremste teoretikere og initiativtagere kom derfra, og Vest-Tyskland ble nøkkelen til forståelsen av en bevegelse som innebar en viktig politisk bevisstgjøring blant europeisk ungdom og intellektuelle. Mens utviklingen i en rekke land gikk i retning av revolusjonært politisk arbeid i marxist-leninistisk tradisjon, virker det som om den vesttyske venstrebevegelsen har hatt de største vanskeligheter med å bli kvitt studentopprørets anarkistiske og småborgerlige trekk.

Men også her er det skjedd en politisk modning på venstresiden, på det teoretiske plan. I tidsskriftet "Neues deutsches Forum" er den ledende marxist-leninistiske diskusjonen blitt fort, og nettopp der er det gitt en marxistisk analyse av studentopprørets klassekarakter. Hans-Jürgen Krähl formulerte studentopprørets ideologi ved å bestemme studentene som en egen klasse, som arbeiderklassens "kollektive teoretikere". Grunnlaget for en slik påstand er forestillingen om at proletariats karakter forandrer seg etterhvert som arbeidsprosessen blir mer samfunnsmessig, slik at til sist hele den vitenskapelige intelligensia faller inn under proletariatskatten.

Gjennom artikler som har blitt nye student av revolusjonære også utenfor Vest-Tyskland viser NRF at Marx' begrep om arbeiderklasse aldri kan komme til å omfatte lønnsarbeidere i sin alminnelighet. Arbeiderklassen består av de som utfører "produktivt arbeid", det vil si produserer merverdi for kapitalistene. I dag som på Marx' tid går motsigelsen under kapitalismen mellom industriarbeiderproletariatet og borgerskapet.

Dette innebærer for NRF også kritikk av revisjonismen i Vest-Tyskland, i første rekke det offisielle kommunistpartiet (DKP). DKP's klasseanalyse setter opp monopolkapitalen og folket som motsigelsen. Dermed har de foretatt en utvidelse av Marx' begrep om proletariatet som innebærer en enda større utvanning enn studentopprørsideologien. Både lønnsarbeidere i sin alminnelighet, funksjonærer og mindre kapitalister hører med til "folket". Selvsagt kan arbeiderklassen inngå aksjonsenhet med andre klasser i bestemte saker, hevder NRF, men for revolusjonen finnes ingen frontpolitikk. Konsekvensen av å operere med motsigelsen mellom monopolkapitalen og folket, blir at politikken i virkeligheten ikke tjener den egentlige arbeiderklasse, men mellomlagene, det NRF kaller "den nye middelklasse". Dermed opphører politikken å være revolusjonær. Dette er tilfelle med DKP. Det er et klart revisjonistisk parti, et Moskva-tro naleheng til kommunistpartiet i Øst-Tyskland. I sin propaganda henvender de seg ikke bare til den nye middelklasse, selv mindre bedriftsherrer har noe å hape på under sosialismen, hevder de.

De bestemmer sin politikk som forsvar av de demokratiske rettighetene på forfatningens grunn. Målet er selvsagt, som det heter, å utvide disse rettighetene. Men denne kamp skal skje innenfor loven. Ingen tale om proletariats diktatur eller væpnet revolusjon.

Understrekingen av at de arbeider innenfor loven henger nok sammen med trusselen om å bli forbudt. I 1956 ble det gamle tyske kommunistparti KPD forbudt. Forbudet ble etterhvert pinlig for myndighetene. Man trengte et kommunistparti, og for ikke å miste ansikt ble det gitt tillatelse til å stifte et nytt kommunistparti, mens forbudet mot det gamle fikk stå ved makt. Men stort sett var det kadre fra KPD som startet DKP.

Dette må ikke lede noen til å tro at kommunister generelt har skikkelige arbeidsmuligheter i Vest-Tyskland. DKP er til lite bryderi. Men arbeiderklassens stilling blir stadig forverret. Reallønnen er i ferd med å synke etter flere års stigning, og "ville" streiker begynner å bryte arbeidslivets

idyll. Dette hører vi mindre i avisene om enn urolige studenter, men det foruroliger nok myndighetene i minst like stor grad. Mottrekket er klart: Forsøk på kriminalisering av kommunistisk virksomhet. Kommunistene får ikke ansettelse i staten fordi de er "forfatningsfiendtlige". Av samme grunn ble en av de uttallige marxist-leninistiske gruppene - KPD(ml) - forbudt på sommeren med det påskudd at det var fare for demonstrasjoner under Bresnjevs besøk. Marxist-leninister anser det utelukkert noen gang å stille til parlamentsvalg, ethvert virkelig marxist-leninistisk parti vil bli forbudt. Dette harde klima kan forklare noe av desperasjonen på venstresiden i tysk politikk. Og vi får som resultat anarkist-terroristiske forsøk som Baader-Meinhof gruppen.

Generelt sett kan vi tale om organisatorisk kaos på venstresiden. En rekke forskjellige smagrupper, stort sett ledet av intellektuelle med borgerlig klassebakgrunn, gjør krav på å være "Tysklands Kommunistiske Parti" eller en organisasjon i ferd med å danne et slikt parti. Opportunistiske partidannelser som søker anerkjennelse i Kina og Albania vanskeliggjør arbeidet med å samle kreftene.

Viljen til å søke kontakt med arbeiderklassen preger mange

av gruppene, mens det nok i de aller fleste tilfelle er skryt når noen pastar at de kommer fra arbeiderklassen. Det er selvfølgelig vanskelig å vinne innpass på en arbeidsplass med kommunistisk propaganda når det utenfor fabrikkporten står 5-6 personer og deler ut løpesedler fra like mange forskjellige grupper som kaller seg "Tysklands Kommunistiske Parti". Og det er vanskelig å vite om noen av gruppene har reell innflytelse på arbeidsplasser og har stått bak streiker.

De objektive betingelser for en kommunistisk politikk er tilstede, organiseringen mangler. De fleste kommunistiske arbeidere er organisert i det revisjonistiske DKP, og er nok mer revolusjonære enn ledelsen. Foreløpig er det arbeidsgiverne som er i stand til å sette sin vilje igjennom i konfrontasjoner. Et tydelig eksempel på dette så vi ved en "vill" streik i Mannheim.

+ + +

I lengre tid har fortjenesten økt kraftig ved det amerikanske John Deere-konsernets bedrift i Mannheim. Produksjonen skjedde gjennom økt arbeidstempo og dårligere akkorder. Bedriftsledelsen hadde i økende grad ansatt fremmedarbeidere i den tro at de ville godta de harde arbeidsforholdene uten å protestere. Men de vel 60 utlendinger ved samlebandene sto sentralt i streiken for høyere lønn og redusert arbeidstempo i mai i år. Maten bedriftsledelsen slo ned denne streiken viser fremmedarbeiderproletariatets vanskelige stilling i et EEC-Europa.

Først ble lærningene permittert med lønn av bedriftsledelsen. Dette skjedde under påskudd av at det var fare for deres sikkerhet, men i virkeligheten hadde lærningene vært svært aktive i streikepropagandaen. Og så begynte ledelsen å spille på latente rasemotsetninger. De satte inn tyske streikebrytere på utenlandske arbeideres plasser, og det kom til kamper mellom disse provokatørene og streikende fremmedarbeidere. Bedriftsledelsen forsøkte både innad og utad i pressen å hisse opp stemningen ved å snakke om grupper av fremmedarbeidere som dro omkring i bedriftslokale bevæpnet med kniver og jernstenger. Etter provoserte sammenstøt tilkalte ledelsen

sykebiler. Med ulende sirener kjørte de gjennom fabrikkområdet, som for å underbygge skrekkehistoriene om ville slåssgjenger. Det kunne være vanskelig å oppdage så mye som en skramme på de angivelig særede. I ett tilfelle ble fremmedarbeiderne så opphisset av dette skuespillet at de forsøkte å hindre sykebilen i å komme frem.

I avslutningen av kampen organiserte så bedriftsledelsen en bedriftsforsamling på kort varsel, uten at flertallet av de streikende var tilstede, og uten å varsle tillitsmennene. Formenn, høyere ansatte og folk som aldri før var sett i bedriften strømmet til, og så satte de i gang. Jaget rundt etter små grupper av fremmedarbeidere som var tilstede og ikke forsto noe, slo dem ned, anført av en formann kalt SS Wilhelm på grunn av sin politiske fortid: "Ta han der, og han!". Da fremmedarbeiderne flyktet ut på parkeringsplassen, skrek noen: "Nå ødelegger de bilene våre", og en av de som var tilstede sa hvordan direktøren trakk på en av utlendingene som var slatt ned. Det var som SS-bander i 1933, sa en som var tilstede: Åpent rasehat.

Streiken ble slatt ned. 36 fikk sparken.

C.

Ville streiker

SISTE:

OVER 50 000 VEST-TYSKE JERN- OG METALLARBEIDERE I "VILLE" STREIKER MOT LØNNSNEDSLAG

I løpet av de siste uker har over 50 000 arbeidere i den vest-tyske jern- og metallindustrien gjennomført en bølge av såkalte tariffstridige streiker. Hovedtyngden av bølgen faller på den svære Ford-fabriken i Köln, med 34 000 ansatte, og Opel-fabriken i Bochum, med 19 000 ansatte.

Bakgrunnen er den situasjon som nå er felles for hele Vest-Europa: at midt i en kraftig høykonjunktur har det skjedd en like kraftig reallønnsenkning for arbeidende. De vest-tyske jern- og metallarbeiderne viser til prisstigningen på mellom 7 og 8% i forhold til i fjor, som har undergravid reallønna, og til de økte profitene kapitalistene soper inn gjennom høykonjunkturen.

Forts.s.-7

Hva skjer...

dende fenomen. Under normale forhold klarte befolkningen i utkanten av Sahara å samle forråd som gjorde det mulig for dem å overleve til regnet kom. Det hendte at tørken enkelte år var verre enn andre år. Men denne gangen har det i fire år på rad vært dårlige avlinger, forteller en senegaleser som har emigrert til Frankrike. Han peker på at Frankrike nå bremser på innvandringen fra Afrika. (Marcellen/Fontanet-sirkulæret). "Her i Frankrike er det 14 000 senegalesere," sier han, "men er dere klar over at det er 28 000 franskmenn i Senegal av en befolkning på 3.500.000? Derav 3000 militære. I alt er her 800.000 utlendinger. Unodig å papeke at de ikke blir behandlet som senegaleserne blir det i Frankrike; de har tvertimot i hende nøkkelsektorene i landets økonomi og administrasjon..". Ja, han tilføyer: "Franskmennene kan fritt komme inn i Senegal, det kan ikke senegaleserne i Frankrike."

Det ser ut som innbyggerne i disse områdene kan si med rette: Kolonialismen var fæl, men ny-kolonialismen er verre. De har hatt kolonistyre i tre kvart århundre og har vært "frie" siden 1960. Hensikten under kolonistyret var aldri å heve befolkningens levestandard, men å nyttiggjøre seg landenes rikdommer og innbyggernes arbeid, utelukkende til fordel for de store kapitalfirmaer, gruve- eller handelsselskaper.

Det er igjen Suret-Canale som forteller: Gjennom en "pro capita" (koppskatt), en skatt som må betales av hver levende mann og som derfor tynger mest på de fattigste, blir befolkningen tvunget til å skaffe seg rede penger ved å dyrke varer til eksport på bekostning av produksjon til eget behov. "Man finner ikke lenger denne hirsene som familiens overhode laqret

for tre år," bemerket generalguvernøren så tidlig som i tredveårene. "Friheten" og ny-kolonialismen har ikke forandret forholdene, de later heller til å ha gjort dem verre, bl.a. ved å forstyrre enn ytterligere den spinkle økologiske likevekten, ved å bore opp en mengde brønner som i første omgang førte til flere oaser og flere dyr i nomadenes bolinger. Men etterhvert ble flokkene for store, grunnvannet ble for sterkt utnyttet og jorden fikk ikke hvile. Kolonimaktene bygget kommunikasjoner til eget bruk, for eks. til malmgruvene, for å kunne eksportere malmen, men vegene blir hvert år uframkommelige i regntiden som nå står for døren eller har begynt. Hvordan skal så hjelpen, om og når den kommer, bli fraktet inn i landet? Det må helikoptere til og fly. Men som det bittert blir bemerket, helikoptere og fly finnes til å frakte bomber og annet krigsutstyr i mengder, ikke til å frakte mat ...

I Mauritania er største delen av befolkningen nomader som lever av kvegoppdrett. Det blir anslått at det i juli måned bare var ca. 5 % tilbake av kveget, hvis antall i 1970 var anslått til 2.600.000 dyr. I nomadeleirene dør nå også menneskene av underernæring og sykdommer som følge av nedsatt motstandskraft.

Allerede i juli måned skrev det samme tidsskriftet at det hastet med hjelp, men fremdeles hører vi i radio og leser i avisene at hjelp knapt er underveis. Det er bare når noe er ekstra lønnsomt at det kommer fart i sakene, som når det gjelder våpenutstyr til kolonikriger i Asia eller Afrika, eller bygginga av Caborra-Bassa-demningen over Sambesifloden som koster over 100 milliarder francs, utelukkende i den hensikt, sier "Droit et Liberte", å bygge opp et område for hvit kolonisering for de sør-afrikanske og portugisiske rasistene. Og slik vil det fortsatt være så lenge det kapital-imperialistiske systemet hersker der produksjonen ikke har som mål å tilfredsstille de manges behov, men de enkeltes profitt.

L.D.

kommentar

Tron Øgrim og Viggø Knutsen var vel egentlig de som ledet denne operasjonen, - en rekke personer og hele lokallag var imidlertid organisert i bakvaskelskampanjen mot kommunistene i MLF og seinere Kommunistisk Arbeiderforbund.

Vi tror imidlertid at hovedmassen av SUF på den tida kort og godt blei ført bak lyset av sin ledelse. Men det tjener ingen av SUF's medlemmer til noen ære at man ikke kritisk undersøkte de horrible påstander som ledelsen slynget ut mot oss i den tida. Den fascistiske hetskampanjen - spesielt den om "streikebryteri" og dolkestikk-legenden burde lett vært avslørt av SUF's medlemmer - (men var de allerede dengang så ideologisk sjakkjort at de ingen forutsetninger hadde - noen må vel ha skjont noe, men heller holdt kjeft.)

Arsaken til den planlagte hetskampanjen var nok SUF/MLG-ledelsens redsel for å fa sin feilaktige småborgerlige linje forkastet gjennom en åpen diskusjon om korrekt marxist-leninistisk linje for ml-bevegelsen. Kommunistene i MLF skulle "sværtes" slik at medlemmene i SUF skulle skremmes fra å akseptere standpunkter derfra. I tillegg blei det produsert en rekke løgner og forvrengninger om MLF's standpunkter. Disse løgner blei det organisert obligatoriske (les: tvangs-) "studier" på. Alle skulle "skolere seg i å kritisere streikebrytere og bekjempe den feilaktige linja".

Resultatet blei dessverre slik disse "ledere" la opp til. AKP er i dag forfalt til en fullkomment småborgerlig gruppering.

Vi vil imidlertid fa fatt i en av Soleims betraktninger. Han sammenlikner skurkemethodene til den småborgerlige juntaen i SUF-AKP med "Stalinistisk tradisjon". Vi sier tvert imot, - det minner mere om det undergravningsarbeid mot kommunismen som blei utført nettopp under "antistalinismens" fane.

Ut fra Soleims utfall mot Stalin i dette sammenheng er vi overbevist om at Soleim fremdeles har et langt stykke igjen til å frigjøre seg fra småborgerlige (borgerlige) intriger. I beste fall (og det vil vi helst tro) søker han seg ut fra den jungel av takelegging og intriger han (også etter egne uttalelser) befant seg i. Vi takker imidlertid Soleim for dette ærlige bidrag til oppklaring av noe av det uærlige spill som blei drevet - og fortsatt drives av det småborgerlige AKP's ledelse. En progressiv handling.

ville...

Streikene har hittil ført til store resultater. Trass i at de formelt er tariffstridige, har arbeids"giveverne" temmelig raskt innrømmet opp til 20% lønnsøkning. I den høykonjunkturen vi er inne i, tør de ikke la sjansene til avsetning gå fra seg ved å la fabrikkene stå stille. De tyske jern- og metallarbeiderne har slått til i det for arbeiderklassen aller gunstigste øyeblikk for økonomiske streikeaksjoner. Dermed har de vist vegen for hele Vest-Europas arbeiderklasse - og den norske: bare resolute aksjoner på grunnplanet, organisert uavhengig av det faglige byråkratiet og på tvers av de faglige topporganenes klasseforræderiske tariffavtaler med kapitalistene og staten, kan gi resultater.

Den vest-tyske streikebevegelsen er ikke minst et resultat av - og rettet mot - den vest-tyske LO-toppens såkalte "måtehold" ved siste lønnsoppgjør.

Dessuten er det ikke minst viktig at dette er de første omfattende selvstendige kampene den tyske arbeiderklassen i det hele tatt har ført etter 2. verdenskrig. (Det heter for øvrig i den borgerlige pressen at Marxist-leninister "står bak".)

Følg de vest-tyske jern- og metallarbeidernes eksempel !

hb



LES OGSÅ

RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863 Kampen Oslo



Kinas utenrikspolitikk

EGIL ENGELAND

den røde Arbeideren bringer her den første av to artikler om Kinas utenrikspolitikk.

Den andre artikkelen følger i neste nummer av avisa og vil ta for seg konkrete eksempler på hvordan Kinas utenrikspolitikk tjener verdensproletariatets og de undertrykte folks kamp.

Prinsippene for sosialistiske lands utenrikspolitikk.

Det faste prinsipp for et sosialistisk lands utenrikspolitikk er på den ene siden at den skal tjene arbeiderklassen og folket i det egne landet under oppbyggingen av sosialismen, og for det andre at den skal bidra til å styrke verdensproletariatet og de undertrykte folk og nasjoner i deres kamp mot imperialismen og kapitalismen. På denne måten er sosialistiske lands utenrikspolitikk et av de våpen som brukes i verdensrevolusjonens tjeneste.

Sovjetunionens utenrikspolitikk under Lenins og Stalins ledelse var et lysende eksempel på hvordan politikken både tjente oppbyggingen av sosialismen innenlandsk, samtidig som den var en støtte til verdensproletariatets kamp.

Den unge Sovjet-statens utenrikspolitikk fikk sin ildprøve foran fredsforhandlingene med Tyskland i Brest-Litovsk. På dette tidspunkt rettet "venstre"-opportunistene innen bolsjevikpartiet voldssomme angrep på Lenins og Stalins linje som gikk inn for en øyeblikkelig fredsslutning. Bucharin, som for anledningen hadde ikledd seg "venstre"-frakk, snakket om at hvis tyskerne slo Sovjet-staten ville det ha en bra innflytelse på den internasjonale arbeiderbevegelsen, og Trotskij klandret den skammelige freden.

Etter hard kamp seiret Lenins og Stalins linje og fredsavtalen ble undertegnet. Dette betød at massenes krav om fred ble innfridd, samtidig som dette var en forutsetning for Sovjet-statens videre eksistens. Da, som nå, ble denne politikken angrepet av "venstre"-opportunistene som bak sine "revolusjonære" fraser spilte likvidatorenes rolle.

Ikke-angrepspakten mellom Sovjet-Unionen og Tyskland i 1939 er et annet eksempel som viser hvordan den sosialistiske utenrikspolitikken til Sovjet-regjeringen tok sikte på å forsvare den sosialistiske oppbyggingen gjennom å utsette den fascistiske agresjonen og derved legge grunnlaget for å oppbygge en forsvarsmakt som var sterk nok til å yte det avgjørende bidraget til Hitler-Tysklands fall.

Trotskyistene kalte denne politikken for nazikommunisme, mens de selv mange år tidligere hadde innledet samarbeid med det tyske etterretningsvesen. En del elementer innen vest-europeiske kommunistpartier, deriblant i NKP, tolket ikke-angrepspakten slik at man skulle forholde seg passivt til tysk okkupasjon og i stedet legge hovedvekten på at dette var en imperialistisk krig, som var arbeiderklassen utedkommende.

Historiens dom var knusende over begge disse linjer, mens Sovjet-Unionens utenrikspolitikk førte til seier over fascismen og en sterk svekkelse av hele det kapitalistiske verdenssystemet.

I dag fører Folkerepublikken Kina under K.K.P.'s og Mao Tsetungs ledelse videre de revolusjonære prinsipper for sosialistisk utenrikspolitikk og fredelig sameksistens. En viktig metode for denne politikken er å bidra til å utvikle motsigelsen mellom de imperialistiske land innbyrdes. Nixons besøk i Kina forårsaket sterk misnøye og bekymring både i Moskva og Tokio, samtidig som det var et konkret uttrykk for at den gamle amerikanske Kina-politikken med innringning og ikke-erkjennelse hadde spilt fullstendig fallitt.

Kinas EEC-politikk er også et uttrykk for samme linje. Ved at EEC utvikles som imperialistisk blokk fører dette til at USA-imperialismen, som den sterkeste maktfaktor i den kapitalistiske verden, blir svekket. Derfor er det riktig å fastslå, slik Kina gjør, at opprettelsen av EEC i internasjonal og historisk sammenheng er en bra ting. Dette standpunkt betyr imidlertid selvfølgelig ikke at de revolusjonære kommunistiske organisasjoner og arbeiderklassen i EEC-land eller land som står foran innlemmelse i EEC, skal unnlate å kjempe mot dette kapitalistiske framstøtet. Å tro noe slik ville være å gjenta en del NKP-lederes holdning fra tiden etter den tyske okkupasjonen i 1940. Det som revolusjonære kommunister i hvert land må ha som utgangspunkt for sin politikk er at det er en bra

ting at fiendens styrker splittes opp internasjonalt, samtidig som kommunistene i sitt eget land kjemper mot kapitalismen der og dens internasjonale allierte.

Dette er marxistisk dialektikk i samsvar med Kinas utenrikspolitikk, og det forundrer oss ikke det minste at både høyreopportunistene og trotskister går til angrep på dette syn. Som en kuriositet kan det nevnes at SUF-erne under EEC-kampen fikk mye hodebry og ofret mye spalteplass i Klassekampen på å "forklare" og "fortolke" Kinas syn dithen at de var motstandere av EEC.

Et viktig prinsipp i den kinesiske utenrikspolitikken som er av overordentlig stor betydning for fremme av verdensrevolusjonen, er Kinas støtte til undertrykte folk og nasjonale frigjøringsbevegelser i deres kamp mot imperialismen og kapitalismen. Videre har deres utviklingshjelp til anti-imperialistiske stater avgjørende betydning når det gjelder å hjelpe disse stater til større økonomisk frihet og selvstendighet.

Kinas diplomatiske offensiv er et spørsmål som blir utsatt for mange spekulasjoner blant borgere og småborgere. Dette spørsmålet som andre spørsmål angående utenrikspolitikken har to sider. Den ene er å befeste og styrke Kinas stilling som sosialistisk stat i internasjonal politisk sammenheng. Å opprette og utvikle diplomatiske forbindelser med kapitalistiske stater betyr at Kinas standpunkter må tas hensyn til av den annen part. Videre betyr det at det sosialistiske Kina nå er blitt en maktfaktor som ikke kan oversees, slik at den tidligere isolasjonspolitikken fullstendig spiller fallitt.

Den andre siden ved dette spørsmålet er at Kinas stadig sterkere internasjonale forbindelser svekker det faste grepet som de to supermakter, USA og Sovjet, tidligere hadde over sine innflytelsessfærer og styrker den kampen som mange stater fører for større økonomisk og politisk uavhengighet av de to supermakter. Begge disse faktorer er til fordel for det internasjonale proletariatet og verdens undertrykte folk og bidrar til å styrke de sosialistiske og revolusjonære krefters kampkraft.

Forts. neste nr.



Tida går så fort. Det er ikke noe nytt og det var ikke ment som noen nyhet heller, men det er sant og det må da bety noe i et valgår.

Den tekniske utvikling går så fort - så fort at det er vanskelig å følge med. Folk vandrer rundt i verdensrommet og seiler under Nordpolen. Myndighetenes øyne følger en overalt ved telefonavlytting og utviklede se- og høreapparater, men på ett felt henger man fortsatt litt etter. Ikke for ble fjernsyn alminnelig - så kom fargefjernsynet. I noen tid har vi hørt at lukte-TV er på trappene, men foreløpig er vi heldigvis blitt spart for det. Tenk om en skulle være nødt til å kjenne lukta nå som valgkampen pågår for alvor. Jeg tenker ikke først og fremst på svette. Stekt valgflesk kan sikkert også til nød gå an, men når det er gammelt, trått og veltygget er det neppe velluktende lenger - og når så pisslukta kommer i tillegg ----. Bare tenk på hvordan det ville virke når Seip kommer med sin vanlige kritikk av husbygginga. Ikke for det - når det gjelder ikke å bygge hus, så er det ikke mange som kan lære Seip noe.

Lesing av de gamle skrifter hører ikke med til mine daglige sysler, men det er så rart med barnelærdommen. Den klorer seg fast. Av og til kan en derfor få de underligste assosiasjoner. Jeg leste om den såkalte Watergate-saken og det slo meg at den minnet veldig om forholdene i Sodoma og Gomorra. Dersom hukommelsen ikke svikter for meg så var det slik at dersom det fantes en rettferdig der så skulle byene bli spart. Der borte i Guds eget rike ble Agnew å oppfatte som den reddende engel. - Hjelpe oss for en engel. Så kom meldingene om hans bravader. En stor stein falt fra mitt hjerte. Så onskapsfull må selv en gammel sosialist ha lov til å være.

Stortingsvalget 1973

KOMMENTARER

Klassesvik og nederlag

Billedet av en tungsindig Bratteli, en illusjonsløs Seip, en opprømt seiersikker Finn Gustavsen, en tårefyllt beveget Reidar Larsen og en brautende Anders Lange er vel det som har festet seg i hukommelsen etter valguka foran TV skjermen. Spennende showmessig sett, men heller ikke mer.

Valget var vel først og fremst preget av den dårlige fram-møteprosentsen, noe som utvilsomt skyldes en sviktende tillit til samtlige partier. Derneft Arbeiderpartiets kolossale tilbakegang. Partiets og LO's stillingtagen til EEC-problematikken, klassesamarbeidet under indeksoppgjøret og Skånlandutvalgets innstilling, har medvirket til at den første spiker i sosialdemokratiets kiste er på plass.

Sosialistisk Valgforbund er utropt som valgets store seierherre. Finn Gustavsen og Reidar T. Larsen har proklamert at nå skal Arbeiderpartiet værsgod få føre en sosialistisk politikk, nå skal bank- og kreditvesen sosialiseres, nå skal forsvarmilliardene vekk, ja sogar: Nå skal Norge ut av Nato. Kort sagt, den fredelige marsj mot et sosialistisk Norge var begynt.

Omtrent samtidig som NKP's formann beveget kunne fastslå at endelig hadde en kommunist, etter 12 års pause, lyktes innta en parlamentarisk taburett - omtrent samtidig som SV-ernes seiersrus var på topp i Tøyen Samfunnshus skjedde det noe som beviste at borgerskapet ikke finner seg i å gi fra seg sine privilegier frivillig: Salvador Allendes fredelige vei til sosialismen hadde endt i blodbad.

Slike realiteter synes imidlertid ikke å gjøre inntrykk på verken Finn Gustavsen eller Reidar Larsen. Ufortrødent fortsetter de å dosere "DEN FREDELIGE VEIEN TIL SOSIALISMEN" uten tanke på at hvis deres illusjoner skulle bli virkelighet ville også norske kapitalisters geværer bli brukt. Chile er et eksempel, Hellas et annet.

Anders Langes drøm om å erobre mørkeblå høyrestemmer synes ikke å ha slått til. Det er fra den konservative delen av småborgerskapet Lange har hentet sine 4 mandater og dermed forsvant Helge Seip ut av norsk politikk.

Det ville være galt å si at Rød Valgallianse var valgets tapere, de var ikke det engang. Når AKP med sine 3-4000 medlemmer ikke klarte å stable på beina mer enn 8½ tusen stemmer i samtlige landets fylker, kan en vel si at partiets påståtte solide forankring i arbeiderklassen heller var svak. Framtida? Arbeiderpartiet vil vel danne regjering som vil sitte trygt med støtte i samtlige borgerlige partier innkludert Langes i enkelte saker og med støtte av 16 venstresosialister i andre saker.

Borgerskapet har neppe noe å frykte fra den kant i den kommende fireårsperiode.

EYVIND VIKEN

Hva viser resultatet av stortingsvalget

Den røde Arbeideren oppfordret sosialistiske arbeidere til å snu ryggen til samtlige av de politiske partier som stilte til valg. Vår analyse av disse partier var (og er fortsatt) at ingen tjente sosialismen og arbeidernes sak. Vi så egentlig ingen andre klasseinteresser forsvart gjennom valg-partiene enn borgerskapets og småborgerskapets.

Kommunistisk Arbeiderforbund står fast på det standpunkt at arbeiderklassen må mobiliseres ut fra sin egen klasses interesser.

Sosialismen er arbeidernes politiske mål. Kapitalismen er borgerskapets samfunn. Borgerskapets stat, dens grunnlov og parlament er kapitalismens forsvarer - det er borgerskapets redskap. Ut fra erkjennelsen av dette, og at borgerstaten bare kan binde og aldri frigjøre arbeiderklassen, kunne intet parti som inngir illusjoner overfor arbeiderne om fredelig parlamentarisk vei til sosialismen tjene sosialismens sak.

Borgerpressen, fra høyre til venstre, er i dag opptatt med å tolke valgresultatet ut fra en hårfin balansegang "mellom sosialister og borgerlige". Denne løgn glir glatt inn også i Sosialistisk Valgforbunds terminologi, som forøvrig ser sin egen framgang med 16 plasser i Stortingssalen som uttrykk for en styrking av den sosialistiske side i norsk politikk (og den skulle da være uttrykt i 78-77). Riktignok er ikke Arbeiderpartiet et sosialistisk parti ifølge Gustavsen, men 16 plysjedekte stoler under baken på SV's flokk med "det tredje standpunkt" som kompass skal sørge for at DNA fører en sosialistisk politikk i regjeringssposisjon (!)

Reidar T. Larsen (NKP) har sagt at denne flokk av Broxianere, Gustavsen-tilhengere, Berit Aas (med planer om samarbeid med alle kvinner på Tinget - inklusive Høyre og Kr.Folkeparti sine) skal bli et enhetlig "marxistisk parti".

Vi betakker oss - det bør enhver kommunist og sosialist gjøre!

Sigurd Allern har uttrykt sin skuffelse over RV's fiasko, men ønsket Gustavsens Valgforbund tillykke, - riktignok med en fornærmet undertone fordi de ikke fikk spille på laget - de hadde jo gjort alt for å gjøre seg så lekker og fortjent som mulig. RV's program ifølge dem selv var like så bra og så godt som det samme som SV's.

Vi tviler på om Rød Valgallianses ledelse vil lære noe, - men endel som har støttet dem fordi de trodde de var røde bør merke seg følgende: RV og AKP har appellert både til arbeidere og småborgere - men

med et småborgerlig program. Deres program om sjølråderett - og forsvar av bestående næringsgrunnlag og eiendomsforhold mot "monopolkapitalens framstøt" kunne sikkert fullt ut godtas av småborgerskapet, men ikke av arbeiderklassen. Deres røde faner kan godtas av arbeiderklassen, men ikke av småborgerskapet.

At de ville sette sosialisme i annen rekke kan ikke godtas av sosialistiske arbeidere, - det lyder bra for borgeren, men han vil kreve den fjernet fra partiet.

Slik falt AKP mellom to stoler - det enkleste ville være at de blei der!

Sannheten er at den revolusjonære sosialismen lever og vil vokse i den norske arbeiderklassen. Styrkinga av sosialismens krefter vil ikke umiddelbart gjenspeiles i det norske storting.

Ved hjelp av marxismen-leninismen - Mao Tsetungs tenknings teoretiske grunnlag og den vitenskapelige sosialismes oppsummering av arbeiderbevegelsens revolusjonære praksis vil et virkelig kommunistisk parti kunne reises som samling og ledelse for arbeiderklassen. Arbeiderne vil dag for dag avsløre det borgerlige samfunn og dets koryfeer enten de stiller åpent med blå flagg eller vifter med røde. De røde flagg vil bli den sosialistiske revolusjons fane - de vil i sin tur bli symbolet for proletariatets diktatur, - og for avskaffelse av klassene.

Det er dette mål Kommunistisk Arbeiderforbund vil bruke alle sine krefter på å tjene.

K.H.



SAMME TIME SOM DE SMÅBORGERLIGE SOSIALISTER (SV)
VANT SIN VALGSEIER I NORGE, KNUSTE CHILES MILITÆR-
JUNTA ALLE ILLUSJONER I BLOD OM ALLENDES FREDELIGE
VEI TIL SOSIALISMEN.



Militærkuppet i Chile:

LIVSVIKTIGE LÆRDOMMER
FOR ARBEIDERKLASSEN

Like etter valget skjedde det noe som burde et skår i gleden for Sosialistisk Valgforbund, og er en tankevekker for de deler av arbeiderklassen som ga sin stemme til Valgforbundet spesielt og hele klassen generelt: Militærkuppet i Chile. Det som alle alvorlige iakttakere visste måtte skje før eller siden, har endelig skjedd: Etter langvarig drakamp med borgerskapet ble Allende styrtet.

-En tragisk begivenhet, lyder klagesangen fra alt fra Arbeiderpartiet til Valgforbundet og også AKP. Den lyder temmelig hult. For det er ikke den harde kampen den chilenske arbeiderklassen nå må føre med store ofre som er det tragiske for dem - det tragiske for dem er at den såkalte fredelige, "demokratiske" og "antimonopolistiske" vegen til sosialismen, gjennom det borgerlige statsapparatet, nå på nytt har spilt fallitt for hele verdens øyne.

Med sin revisjonistiske politikk var Allende dømt til nederlag fra første stund. Sosialismen kan ikke gjennomføres i samarbeid med det nasjonale borgerskap, slik Allende forsøkte - mellom borgerskap og proletariat er det uforsonlige klassemotsetninger. Sosialismen kan heller ikke gjennomføres gjennom borgerskapets statsapparat, gjennom parlamentet og den borgerlige hæren. Dette forsøkte Allende, og resultatet ble at parlamentet saboterte alle revolusjonære tiltak, at det gjennom lastebil-eiernes såkalte "streik" o.l. paralyserte Chiles økonomi, og at den samme borgerlige hærledelsen

som Allende skulle bruke til å forsvare sin makt, feide han til side da tida var moden.

På ny er det blitt demonstrert at arbeiderklassen for å gjennomføre sosialismen må knuse det borgerlige statsapparatet og bygge opp sin egen statsmakt, proletariatets diktatur, som må være et diktatur over hele borgerskapet.

Den chilenske arbeiderklassen må nå betale dyrt for revisjonistenes tilsløring av dette. I skrivende stund skal 19 000 arbeidere ha måttet bøte med sitt liv i væpnet kamp. Dette er det tragiske ved utviklingen i Chile.

Men arbeiderklassen kan ikke nøye seg med å gråte over en tragisk utvikling. I dag er den chilenske arbeiderklassen engasjert i en væpnet kamp mot borgerskapet, en kamp som ennå er uvisst. I stedet for å ta del i revisjonistenes klagekor, ønsker vi den chilenske arbeiderklassen endelig seier i den væpnede kampen for sosialismen! Samtidig understreker begivenhetene i Chile nødvendigheten for arbeiderklassen av å ta et oppgjør med hele revisjonismen, ikke bare Arbeiderpartiets høyre-revisjonisme - og av å bygge sitt eget kommunistiske parti.

Harald Berntsen

SOLIDARITET MED DEN CHILENSKE ARBEIDERKLASSES VÆPNEDE KAMP FOR SOSIALISMEN

Kommentar

TORBJØRN HYSTAD

Det var omlag 500 tusen velgere som satt hjemme og ikke stemte den 10. september. Det vil si at det var flere enn de som stemte med det nest største partiet ved valget. Det var 4 % mindre valgdeltakelse enn i 1969. Det vil si at det var over 100 tusen flere velgere som satt hjemme denne gang enn i 1969. Dette viser at tilliten til de politiske partier, ja til hele parlamentarismen er synkende, spesielt den til de gamle partier. Arbeiderpartiets sosialdemokratiske ledelse, med sin klassesamarbeidslinje og arbeide for medlemskap i EEC, led et forferdelig nederlag. De mistet 250 tusen av sine tilhengere. Alle partier som arbeidet for medlemskap i EEC led kraftige nederlag og de ble tildels knust (DNF). I stedet sluttet 100 tusen av småborgerskapet og mellomlagene opp om et rendyrket fascistisk parti (ALP). Når det norske borgerskapet finner dette partiet som tjenlig redskap for seg, vil folket igjen få merke hva fascismens barbari er.

Den småborgerlige sosialismen (SV) vant en stor valgseier og fikk nesten 250 tusen stemmer. Men i gjennomføringen av sosialismen kan de aldri komme lenger enn dit Allende og hans sosialister kom: nemlig til muren hvor de blir meiet ned av borgerskapets offiserer. Dette er like sikkert og lovmessig i Norge som i Chile eller i Hellas. Deres prat om å gjennomføre sosialismen med fredelige midler har igjen vist seg som livsfarlig barnepjatt (Chile).

Sosialismen kan aldri gjennomføres uten at største delen av arbeiderklassen er godt væpnet i kampberette avdelinger. Den borgerlige hær og det borgerlige politi med alle sine offiserer, må oppløses og erstattes av et bedrifts- og arbeiderværn, før man kan begynne med gjennomføringen av sosialismen.

Derfor er de 16 representantene fra SV i Stortinget verdiløse hvis de ikke følges opp med organiseringen av et virkelig revolusjonært kommunistisk parti som har til hensikt å avskaffe stortinget og organisere opprettelsen av en arbeiderråds-republikk.

Erfaringene viser enda en gang, nå fra Chile, at denne arbeiderråds-republikken må grunne sin makt bare på en væpnet hær av arbeiderklassen.

Fordi Allende og ledelsen av hans "sosialistiske" og "kommunistiske" partier benektet denne erfaring, blir nå arbeiderklassen myrdet i titusenvis av militærjuntaen i Chile.

STREIK

Arbeidsfolk har nå begynt å reagere spontant på reallønnsenkningen det siste året. Denne reallønnsenkningen kommer i et desto verre lys av det faktum at det er høykonjunktur og økende avsetningsmuligheter for kapitalistene, og et stramt arbeidsmarked.

I Oslo har 800 fagarbeidere i kommunen gjennomført en sit down-streik for høyere lønn. Ved Saugbruksforeningen i Halden holdt det på å komme til streik for 2 kr. i tillegg pr. time. Via fagforeningsledelsen klarte imidlertid bedriftsledelsen å få et knapt flertall av arbeiderne til å gå med på 80 øre i tillegg pr. time.

Arbeiderklassens rettferdige misnøye med det frekke lønnsnedslaget er dermed i ferd med å komme til uttrykk. Skal streikene bli vellykkede, må imidlertid arbeiderne ta lærdom av de vellykkede "ville" streikene i 1970, dvs. stå samlet og organisere hemmelige streikekomiteer uavhengig av det faglige apparatet.

Med dagens høykonjunktur, økende avsetning og det stramme arbeidsmarkedet vil kapitalistene la seg tvinge til å betale høyere lønninger av beslutsomme streikeaksjoner. Nå er tida inne til å streike! Arbeiderpartiets og de småborgerlige venstrepartienes "forberedelser" til vårens tariffoppgjør er et forsøk på å lede misnøyen inn i "ansvarlige" former, dvs. avlede arbeidsfolk fra den mulighet de har til å oppnå forbedringer nå.

De "ville" streikene fortsetter i Tyskland - med store resultater. Det står bare ikke mer om dem i norske aviser, for kapitalistene er livredde for at ilden skal bre seg hit!

hb